

בריטניה ומצרים יחתמו בימים הקרובים על הסכם מסחרי. בזה יימס, למעשה, את מצב המלחמה, השורר ביניהן מאז הלאחזת העלת סואץ והפלישה האנגלית-צרפתית למצרים. ההסכם יאפשר את הפעלתן מחדש של חברות בריטיות, שחזלו לפעול במצרים, לאחר הקפאת נכסיהן. יהודים מצריים, בעלי אזרחות בריטית, שרכושם הוחזר באיתו זמן, יעשוים לקבלו ומה בחזרה.

מפא"י תציע למושלחה הפעול בהריפות נגד פעילותו המדינית של ד"ר נחום גולדמן. בצמרת מפא"י מחגבשת והולכה נגדה כי פעילותו האחרונה של גולדמן מכוננת לגיבוש כוח אלטרנטיבי במדינה. נגד מפא"י. הם יציעו לממשלה לפרסם גילוי דעת חדימשמעי כי ד"ר גולדמן, שאינו אזרח ישראלי, אינו ראוי לגלות פעילות ציבורית בבעיות המדיניות של ישראל.

דויד בוגרין ינסה שוב להעביר חוק כנסות, להנהגת שיטת בחירות אזוריות. כבר בימים הקרובים יפתח ראש הממשלה בשיחות עם המפלגות השונות בכיוון זה. החלטתו של ביגני בנויה על ההנחה כי הוא יוכל לשכנע את המפלגות כי רק חרות ומק"י הן העשויות להפסיק מהנהגת שיטת בחירות זו. הנחותיו: שלוש המפלגות הפועליות יגבירו את כוחן היחסי, עליידי הופעה משותפת בבחירות; הדתיים יוכלו להקים חזית דתית אחידה, בעלת הנהגות מקומיות, ולא יצטרכו להסתכסך על קביעת סדר המועמדים ברשימה המאוחדת; הציונים הכלליים יוכלו לנצל את השפעתם של אישים באזורים ספציפיים, בעוד שבבחירות ארציות יגבר כמעט תמיד כוח משיכתו של בגין בקרב הימין.

מפ"ם תקבל את הצירות בשווייץ, כחלקה בשלר המשרות הדיפלומטיות. המשרה התפנתה עם מותו של ד"ר ישעיהו אביעד, איש הפועל המזרחי, אולם במשרד החוץ התגבשה הדעה למנות הפעם איש מפ"ם — שיהיה הציר היחיד מבין חבלי מפלגה זו בשרות החוץ.

אין לצפות לפעילות מצד מנחם בגין במושב הניוכחי של הכנסת. חידע עם שובו מסויר ההתרה הנפרד בדרום אפריקה, יצא ראש תנועת החרות לסיור דומה בארצות הברית, במסגרת המגבית היהודית המאוחדת בימי שהותו הקצרים בארץ, יקיים בגין מעג מוגבל עם הציונים הכלליים, לפי בקשתו הנמרצת של אברהם קריניצי. מעג זה יבהיר סופית כי אין סיכויים לאיחוד שתי המפלגות.

אחד מאנשיהרוח של ישראל יוזמן להשתתף בוועידה מצומצמת למען השלום, אשר תיערך בארצות הברית. הרעיון לערכת ועידה זו בא מצד הנהלת קרן פורד לעניני רוה, אשר קיבלה את הסכמתם של הוגי הדעות ומדענים גם מהגוש הסובייטי. לדיוניה של ועידה זו לא ינתן פירסום בעתונות, מחשש שהפירסום רק יקשה על דיונים חופשיים.

חברות פרטיות ישראליות תופענה בשוק הבנייה כי אפריקה. אחרי הצלחת חברת האחים מאיר בליבריה, תתבססה חברות אחרות בארצות הברית, רודזיה והקונגו.

בפסח הבא תאכל מצות אמריקאיות. מלך המזון היהודי בי אמריקה, מנישבין, עומד להשקיע סכום גדול בישראל להקמת מפעל תעשיית מזון, שיקביל למפעלי האמריקאיים.

שרה הנפט הישראלי ייסגר בפני חברות פרטיות. החברה הישראלית האמריקאית, שאחד מראשיה הוא הלל קוק, תהיה האחרונה בשטח זה, כל הזכויות הבאים יוקצבו לחברה ממשלתית.

מתנות האוצר לאזרח לחג העשור: הורדת יתב המגן ניכוי הוצאות הנסיעה של העובדים משכרם החייב במס; הנהגת חופש רב יותר ביבוא; פחת גדול יותר לציד תעשיית הגדלת הטובסידיות ב-20 מיליון.

משפטי הסוכנות, שנתנו כפיצוי לכהר"ל בשעה שפוטרו מן הסוכנות, יחזרו לסוכנות. עורך הדין דוב יוסף הגיע למסקנה שהוא יכול לנהל את המשפטים ביתר כשרון מאשר עורכי הדין פרטיים המתפללים בהם כעת, שוקל עתה כיצד להקים מחדש מחלקה משפטית של הסוכנות.

לא יהיה מנוס מפני גל של שביתות שובר של עובדים אקדמאיים. גם המהנדסים וגם הרופאים החליטו ליימוד הפעם בתקיף על מילוי תביעותיהם. ואילו בצמרת ההסתדרות הדעות הן חלוקות. שמחה בלס, ראש המחלקה לנוכח האקדמאי בועד הפועל, תובע להיענות במידה מקסימלית לתביעות אלה, ואילו אהרן בקר, ראש המחלקה לאיגוד המקצועי, סבור כי כל היתות שובר למעלה תגרו אחריה תביעה בלתי נמנעת להעלאת שכר כללית.

קיימים סיכויים טובים מאד, כי "פרס ישראל" לספרות ינתן השנה לסופר יזהר (ס. יזהר) סמילנסקי והמזרחאי השביעי נתן אלטרמן. משה שמיר שהתחנף אל השלטון, תמיד תקווה לזכות בפרס, יצטרך לחכות להזדמנות אחרת.

סכסוך חמור ביותר יפרוץ בין הנהלת קופת החולים, לכין רופאיה. הרופאים טוענים כי הם לא קיבלו ייצוג נאות בהנהלה, וכי ההנהלה אינה מתחשבת בדעותיהם. גם בעניינים מקצועיים סתורים, כצעד ראשון יגישו רופאים מחברי ההנהלה את התפטרותם.

משפט

„נשאר טעם רע...“

שעה ששופט השלום חיים בנטל החל ל־ הקריא בפני אולם גדוש את פסק הדין של השחקן ההונגרי, זולטן גרגוש, שהואשם באונס ילדה בת 12, קשה היה לצפות להפתעה בפסק הדין. גם התובע יעקב ברי אור וגם הסניגור דוד הרמן, ציפו לפסק דין שיוכיח את גרגוש מחוסר ההוכחות לדעה הרמן, או כנהנה מהספק, לדעתו של ברי אור. שניהם טעו בהערכתם.

פסק הדין שהקריא השופט בנטל במשך שעה וחצי בקול ברור וצלול, היה כתב־ אשמה חריף נגד הנאשם וסניגורו כאחד. „עלי לציין בצער, שהסניגור לא תמיד הביחין בין העיקר לספל“, קבע השופט, כי שהוא פוסל אחת אתה את טענות הסניגוריה, מכנה את עדותו של גרגוש כשקרית, ומאמין לכל סיפורי הילדה המתלוננת, אביה ושכנתה.

מחוסר סיוע. הרמן הוריד את ראשו. בראור ניסה להסתיר את מבטו. זולטן גרגוש, שלא הבין מלה מפסק הדין, כמעט ונדרם בעמידה. אולם בכל זאת לא יכול היה בנטל להרשיע את גרגוש, למרות ש־ היה בטוח באשמתו. מחוסר סיוע לטענות הילדה, נאלץ השופט לזכות את גרגוש מהאשמה.

חלק מהנוכחים באולם פרץ במחיאות כפיים. אולם האוירה הכללית הייתה קודרת מאוד. „אין לי מה להגיד“, אמר גרגוש בהתחמקו במדרגות. „נשאר לי טעם רע מכל הענין. אני נוסע“.



התמונה שגרמה לויכוח (השעון בעיגול)

מי פיגר — הילדה או השעון?

„אסור לי להגיד כלום. אני עורך הדין, הסניגור הרמן, כשהוא ארוז את תיקו, „פסק הדין הוא סופי. אילו הייתה הרשעה היית מערער. עכשיו אי אפשר לעשות כלום.“

היתה אמת מרה בדבריו של הרמן. כי ביום בו הסתיימו הטענות וההוכחות בבית המשפט, התגלה בפניו קלף נוסף, עליו לא שיחק בבית המשפט.

הגילוי בא במאוחר. היה זה ביום הופעת גיליון העולם הזה (1047), בו התפרסמו בכתבה על המשפט תמונותיה של הילדה, שצולמו בעת חגיגת הבת־מצוה שלה, יום לפני שאנס אותה גרגוש, לפי דבריה. כאשר נחקרה הילדה בבית המשפט, לא ידעה לציין לוחזמים מדוייק מביקורה בי חדר הנאשם. היא הסבירה זאת בהעדר שעון־יד. כששאלה מדוע לא היה לה שעון, הסבירה כי מסרה אותו לתיקון. אולם עוררו של עורך הדין הרמן, המתמחה ראובן זיו, גילה כי בתמונה שפורסמה בהעולם הזה עונדת הילדה את שעון ידה. מאחר שה־ תמונה צולמה ביום ששי בלילה, לא היתה לה אפשרות למסרו לתיקון בין מועד ה־ צילום לבין מועד ביקורה בחדרו של גרגוש. אילו הובאה תמונה זו לבית המשפט, אפי שר היה לנסות להוכיח באמצעותה כי ה־ ילדה שיקרה בעדותה. אולם הגילוי בא במאוחר. הוא גרם רק לויכוח בין התביעה לסניגוריה, לא הוכנס למהלך המשפט.

החידון המוסיקלי

במשך 40 דקות השבוע, דמה אולם ה־ משפט של שופט השלום צבי אלון לאולם קונצרטים. השופט ישב על כסא, נעץ את

מבטו בקודה קבועה בשולחנו; הפרקליטים ישבו עצומי־עיניים וסגורי־פה. הצלילים שמילאו את האולם היו שירי ומנגינותיו של הסרט המלך ואני. השמעת התקליט המוסיקלי, מעשה ללא תקדים בי היסטוריה של כתיבה משפט בארץ, נעשתה לפי בקשתו של עורך הדין בראזי. היא באה לחזק את תביעתו של עורך מדור ה־ קולנוע של העולם הזה, אשר תבע את החזרת מחיר כרטיסי הקולנוע שקנה ל־ הצגה המקוצצת של המחזק ואני בקולנוע אלנבי בתל־אביב.

למעשה באה ההשמעה כדי לרענן את זכרונם של שלושה מעדי התביעה — ה־ זמרת רמה סמסנוב, מבקרת הקולנוע של דבר זאב רבינוף, ומבקרת הקולנוע של עלי המשמר דויד גרינברג — שנתבקשו לזהות בדיוק אילו שירים קוצצו ובכנסו. העד הראשון, זאב רבינוף, עשה זאת ללא קושי. קבע הוא: חמשה מתוך 11 השירים הדהימו, שיר נוסף קוצץ בחלקו. את תשובותיהם של העדים הנותרים לחידון המוסיקלי ישמע ביה־המשפט בישיבתו ה־ באה.

חקירות

ביזנס באיצטדיון

המכביה החמישית, שנעלה לפני שמונה שבועות, היתה עדיין חיה ואקטואלית ביותר השבוע. מיפגן הספורט הבינלאומי שאיר אחרי — כפי שזה קורה לעתים קרובות מדי במפעלים הציבוריים הנאים בישראל — ירושה מהיממה של שעוריות, הונאות ו־ עיסקות מפוקפקות.

החקירות הראשונות התחילו במקרה פצוט. היה זה מקרה הברזים של איצטדיון רמת־גן. ביום טכס הפתיחה של המכביה הסתבר כי כל ברזי־המים בשטח האיצי טדיון הענק היו סגורים. 40 אלף הצופים והמשתתפים לא יכלו להשיג טיפה אחת של מים. הם יכלו רק לשתות גזון.

דם אי מים? שלמה בכביאני הוא השומר הקבוע של האיצטדיון, מטעם עיר־ ית רמת־גן. נוסף לזאת הוא גם בעל הזכויות למכירת משקאות בתוך שטח האיצטדיון. לתקופת המכביה, נמסר זכויות זה למר בכר, בעל בית־קפה לשעבר בתל־אביב. כדי לפצות את בכביאני על הפקעת הזכויות, שילם לו המכבי העולמי פיצוי חרי־פעמי של 300 ל"י. אולם גם אז לא ראה השומר בעין יפה את פלישת המתחרה. הוא איים על בכר שאם לא ישתף אותו בעבודה, „ישפך דם“. בכר שביקש לשמור על השקט, העסיק את השומר כמומחה בעל ניסיון, ויועץ לעניינים מיוחדים.

הענין המיוחד ביותר שהציע בכביאני היה לסגור את הברזים. עליידי מניעת מים מ־ רבבות הצופים הצמאים, חשב, יעלה את פדיון השתייה. וכך היה.

המעגלים מתרחבים. בין הקהל ש־ נאלץ לבלוע את הגלולה המרה בתוך בקי בוקי הגזון, היה גם אחיו של יהושע אלון, מנהל המכביה. „אם אתפוס את האיש שסגר את המים — ארצח אותו!“ נשבע. צופים אחרים, שהתחממו לא פחות בשמש הקיצית, רחמו גם בהגיעם הביתה. הם שיג־ רו מכתבים לזהטים אל עיריית רמת־גן. ה־ תלונות נבלעו כאבן במים איריים. אך כמינהגן של אבנים המושלכות למים, השי־ אירו אחריהן מעגלים שהלכו והתרחבו.

בטכס הנעילה כבר דאגו האחראים ל־ איצטדיון — ואתם אחיו של אלון — שאיש לא יגש לברז המרכזי באצטדיון, וכל מי שרצה, יכול היה לשתות מים בששון. היה זה רק אחד המעגלים הראשונים. התגובות שהתעוררו עליידי האבן הקטנה, שהושלכה אל תוך המים העכורים של עסקי הספורט, איימו לגרוף בימים הקרובים את המיכנה כולו של הספורט הישראלי.

חינוך

האיש בא

„ילדה, את רוצה סוכריה?“ שאל האיש את התלמידה, בת 9'. הילדה רצתה. האיש הכניס את הילדה לבית־השימוש של בית־הספר תל־נורדוי, ברחוב פרישמן בתל־אביב. שם שלף סכין, איים על הילדה לרצוה אם תצעק. בעוד הילדה המומה ורועדת מפחד, ביצע בה מעשה מגונה וברח. זה קרה לפני חצי שנה. במשך ימים רבים אחרייכן פחדו 1400 ילדי בית־הספר העצום, בעל שני הבנינים הגדולים ושתי המשמרות, להיכנס לבית־השימוש שלהם. (המשך בעמוד 12)